

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญมากและนิยมใช้ในการสื่อความหมายในหลายด้าน เช่น ด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม รวมทั้งด้านการศึกษา ดังนั้นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นที่จะมุ่งเน้นให้นักเรียนมีทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จากทักษะทั้ง 4 ด้านที่กล่าวมา ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนกว่าทักษะอื่นๆ (Valette, 1977, p. 284) เนื่องจากในการฟัง และการอ่านนั้น นักเรียนเป็นเพียงผู้รับสารและตีความหรือวิเคราะห์จากสิ่งที่ได้ยินหรืออ่านเท่านั้น ส่วนในการพูดนักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกโดยอาศัยกริยาท่าทางหรือภาษาทางกายประกอบ ทำให้การตีความหมายง่ายกว่า การพูดเข้าใจซึ่งกันและกันได้ แต่ในการเขียนนั้นผู้เขียนหรือผู้ส่งสารกับผู้รับสารมักอยู่ห่างกันไม่สามารถที่จะแสดงกริยาอาการท่าทางต่างๆ เพื่อสื่อให้เห็นได้ จึงทำให้ต้องมีความระมัดระวังและอาจไม่ต้องระมัดระวังในเรื่องของหลักเกณฑ์ภาษา หรือไวยากรณ์มากก็สามารถที่จะสื่อสารทำให้คำนี้ถึงหลักเกณฑ์ทางภาษาและโครงสร้างไวยากรณ์เป็นอย่างมาก เพื่อให้ผู้รับสารสามารถอ่านแล้วเข้าใจเนื้อความในสารนั้นได้อย่างถูกต้อง เพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่นักเรียนต้องอาศัยความรู้ในเรื่องลักษณะและองค์ประกอบของภาษา ได้แก่ โครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และต้องสามารถเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความที่สื่อความหมายได้

เนื่องจากทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ยากกว่าทักษะอื่น ๆ จึงพบว่าทักษะนี้จึงเป็นปัญหาแก่ผู้เรียนมากกว่าทักษะอื่น ๆ ดังที่ พิศรวัลย์ โกวิทวาทิ (2540, หน้า 30) ได้กล่าวว่า ทักษะที่ประสบปัญหามากคือ ทักษะการเขียน เพราะเป็นทักษะที่ค่อนข้างยุ่งยาก และซับซ้อน เนื่องจากนักเรียนจะต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะเขียนและถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกให้ผู้อ่านเข้าใจได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของนักวิจัยหลายท่าน เช่น พรรณทิพย์ มานะชนม์ (2540, หน้า 36-38) พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาในการเขียนคำศัพท์ การเขียนสะกดคำ การใช้คำตามหน้าที่ในประโยค ทิพาพร สุจารี (2537, หน้า 131-132) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหาในการสะกดคำสร้างประโยค พันทิพา เข้มทอง (2534, หน้า 44-47) พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีปัญหามากที่สุดในการเขียนเครื่องหมายวรรคตอน

รองลงมาเป็นการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ และการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ และสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชุมพร (2544 อ้างถึงใน สุภาวดี ปุญจุบัน, 2549, หน้า 3) ได้จัดทำการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของปีการศึกษา 2544 พบว่า ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชุมพรกำหนดไว้จากผลงานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นปัญหาของนักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงชั้นอุดมศึกษา ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขและพัฒนาอย่างเร่งด่วน

แนวทางการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสามารถกระทำได้หลายวิธี แต่วิธีหนึ่งที่น่าจะช่วยแก้ปัญหาหรือพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษได้คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับ (giving feedback) คือวิธีการที่จะชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่บุคคลทำอยู่นั้นได้ผลเป็นอย่างไร จากการที่รู้ตัวว่าสิ่งที่ทำนั้นได้ผลอย่างไร จะทำให้เกิดเป็นแรงเสริมในการดำเนินกิจกรรมต่อไป (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549, หน้า 202) โดย Worell and Stilwell (1981, p. 326) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับจะเป็นเครื่องมือที่ทำให้ให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจทางบวก เพราะเป็นข้อความที่ครูสื่อมาเพื่อให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมของตน และสรุปว่าครูควรให้ข้อมูลย้อนกลับทางคำพูด (verbal feedback) เพราะจะทำให้ให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจ (self motivation) ที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง ส่วน Dee Cecco (1968, pp. 284-294) พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีการอธิบายประกอบเนื้อหา นั้น มีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมาก ดังที่ เจริญทิพย์ เปี่ยมทองคำ (2542, หน้า 34) พบว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์และแบบให้คะแนนมีการเขียนสะกดคำภาษาไทยถูกต้องเพิ่มขึ้น สุชาดา โรจนาศัย (2548, หน้า 111) พบว่านักเรียนมีพัฒนาการทางทักษะการเขียนแตกต่างกันไม่ว่าจะได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบใด จากผลการวิจัยที่กล่าวมา การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนหลายรูปแบบและวิธีการ ซึ่งต่างก็มีข้อดีต่างกันไป ผู้วิจัยได้เลือกผสมผสานแต่ละรูปแบบและวิธีการเข้าด้วยกัน ได้ดังนี้ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีด้วยวาจา การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีด้วยลายลักษณ์อักษร การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบเว้นช่วงเวลาด้วยวาจา และการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบเว้นช่วงเวลาด้วยลายลักษณ์อักษร ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาว่า หากนักเรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับที่มีรูปแบบและวิธีการที่ต่างกันแล้ว จะช่วยให้พัฒนาการทักษะการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้นหรือไม่

คำถามการวิจัย

1. การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันที และการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบเว้นช่วงเวลา มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่

2. การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจา และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยลายลักษณ์อักษร มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่

3. รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับและวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่

4. การให้ข้อมูลย้อนกลับก่อนและหลังด้วยข้อมูลย้อนกลับแบบทันที ข้อมูลย้อนกลับแบบเว้นช่วงเวลา ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจา และข้อมูลย้อนกลับด้วยลายลักษณ์อักษร มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบทันที และข้อมูลย้อนกลับแบบเว้นช่วงเวลา

2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจา และข้อมูลย้อนกลับด้วยลายลักษณ์อักษร

3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับและวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ ที่ส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

4. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังของนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบทันที ข้อมูลย้อนกลับแบบเว้นช่วงเวลา ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจา และข้อมูลย้อนกลับด้วยลายลักษณ์อักษร

สมมติฐานการวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับต่างรูปแบบ และวิธีการให้แก่ นักเรียนเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการของนักเรียนของ (กรรณิการ์ ปิ่นทอง, 2537; เจริญทิพย์ เปี่ยมทองคำ, 2542; เบญจวรรณ เลิศเมธากุล, 2545; ฉวีวรรณ นิมเรือง, 2545; โสธยา หนูทอง, 2546; สุชาดา โรจนาศัย, 2548; Hung, 2001; Higgins, et.al, 2002; Konold, et.al; 2004, An evaluation of the quality of teacher feedback to student: A study of numeracy teaching in the primary education sector, 2003; Kelly, 2004, อ้างถึงใน สุชาดา โรจนาศัย, 2548; Smith, et.al, 2005) ผลการวิจัยพบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบเฉพาะเจาะจงมีการเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง เพื่อให้แก้ไข และมีการให้คะแนนหรือเกรดจะทำให้ให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการเรียนสูงกว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบ

และวิธีการต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการเรียนแตกต่างกันและบางงานวิจัยพบว่าไม่แตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้แนวทางในการตั้งสมมติฐานดังนี้

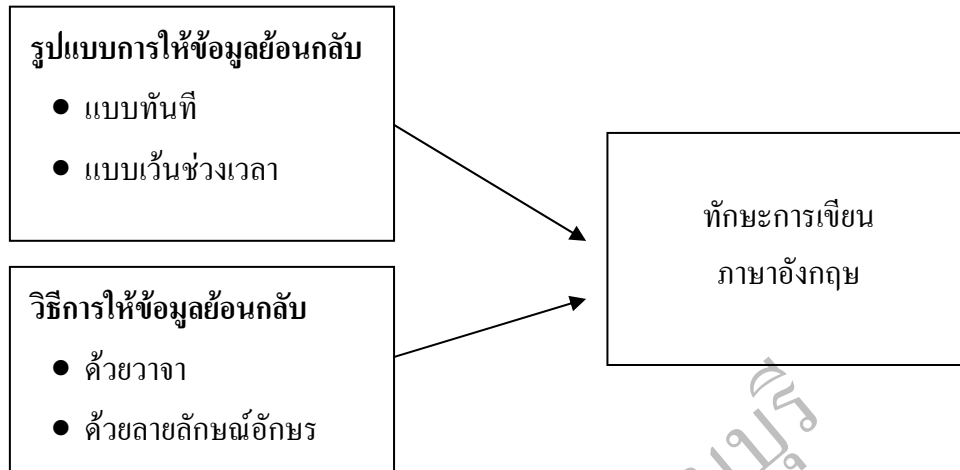
1. นักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีและข้อมูลย้อนกลับแบบเว้นช่วงเวลา มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและข้อมูลย้อนกลับด้วยลายลักษณ์อักษร มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ และวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ ที่ส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
4. นักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับก่อนและหลังด้วยข้อมูลย้อนกลับแบบทันที ข้อมูลย้อนกลับแบบเว้นช่วงเวลา ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจา และข้อมูลย้อนกลับด้วยลายลักษณ์อักษร มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนอนุบาลวัดนางนอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็นตัวแปรอิสระ 2 ตัว และตัวแปรตาม 1 ตัว
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ 2 ตัว
 - 2.1.1 รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ แบ่งเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีและแบบเว้นช่วงเวลา
 - 2.1.2 วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ แบ่งเป็น 2 วิธี ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและด้วยลายลักษณ์อักษร
 - 2.2 ตัวแปรตาม 1 ตัว ได้แก่ ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์

การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง กระบวนการที่ครูสะท้อนให้เห็นถึงผลงานของนักเรียนว่าถูกต้องหรือไม่ มีข้อบกพร่องอย่างไร เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนในการพัฒนาผลงานของตนเองในครั้งต่อไป

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยแบ่งตามเวลา คือ แบบทันที และแบบเว้นช่วงเวลา

วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง วิธีในการบอกและเขียนด้วยลายลักษณ์อักษร

การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีด้วยวาจา หมายถึง วิธีการที่ครูบอกข้อบกพร่องและประเด็นที่นักเรียนต้องแก้ไขให้ถูกต้อง โดยทันทีพร้อมทั้งให้คะแนนในแบบฝึกการเขียนเป็นรายบุคคล

การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีด้วยลายลักษณ์อักษร หมายถึง วิธีการที่ครูวงกลมคำผิด แล้วเขียนข้อบกพร่องและประเด็นที่นักเรียนต้องแก้ไขให้ถูกต้อง โดยทันทีพร้อมทั้งให้คะแนนในแบบฝึกการเขียนเป็นรายบุคคล

การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบเว้นช่วงเวลาด้วยวาจา หมายถึง วิธีการที่ครูบอกข้อบกพร่อง และประเด็นที่นักเรียนต้องแก้ไขให้ถูกต้องในวันถัดไปพร้อมทั้งให้คะแนนในแบบฝึกการเขียนเป็นรายบุคคล

การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบเว้นช่วงเวลาด้วยลายลักษณ์อักษร หมายถึง วิธีการที่ครูวงกลมคำผิดแล้วเขียนข้อบกพร่องและประเด็นที่นักเรียนต้องแก้ไขให้ถูกต้องในวันถัดไปพร้อมทั้งให้คะแนนในแบบฝึกการเขียนเป็นรายบุคคล

การปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบและวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การร่วมกันส่งผลระหว่างตัวแปรต้น 2 ตัว ต่อตัวแปรตาม ในงานวิจัยนี้ หมายถึง รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ และวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ร่วมกันส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2551 ของโรงเรียนอนุบาลวัดคนางอง

ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความเชี่ยวชาญในการสื่อความหมายจากประสบการณ์ ความรู้ ความคิด โดยอาศัยความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน ตามหลักการใช้ภาษา และถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ครูผู้สอนได้แนวทางในการตรวจงานเขียนและการให้ข้อมูลย้อนกลับไปยังนักเรียน